

Berin U. Yurdadoğ

Berin U. Yurdadoğ

Tuncel Acar*

Öz

Türkiye’de kütüphanecilik eğitiminin öncü öğretim üyelerinden hocam Prof. Dr. Berin U. Yurdadoğ’un vefatı nedeniyle kaleme aldığım anı yazısıdır.

Anahtar Sözcükler: *Prof. Dr. Berin Yurdadoğ; Türk kütüphaneciliğine kanat gerenler; Türk kütüphaneciliği.*

Abstract

This is the memoir that I wrote because of death of my dear professor Prof. Dr. Berin Yurdadoğ who is one of the leading lecturers of librarianship education in Turkey.

Keywords: *Prof. Dr. Berin Yurdadoğ; pioneers of Turkish librarianship; Turkish librarianship.*

Değerli meslektaşlarım, Türk Kütüphaneciliği Dergisi Editörler Kurulu tarafından merhum hocamız Berin U. Yurdadoğ ile ilgili bir yazı istendiğinde çok heyecanlandım. Hemen kabul ettim ama ne yazayım diye başladım düşünmeye. Önce mesleki bir yazı kaleme almak istedim. Sonra vazgeçip 40 yılı aşkın bir öğrenci-öğretmen durumundan daha ileri olan dostluğumuzla ilgili anılarımı yazmaya karar verdim.

Hocamla 1974-1975 öğretim yılında tanıştım. Birinci sınıfa başladığım Kasım ayının 2. ya da 3. haftasında “Kitap Seçimi İlkeleri” adlı bir dersin hocası olarak karşımıza çıkmıştı. Cıvıl cıvıl neşeli hayat dolu sanki bir öğretmen değil de arkadaşımız gibiydi. 35 kişilik sınıfımızda bütün öğrencileri hocanın dersini dört gözle beklerdi. Hocamızın dersleri neşe içinde sevgi dolu saygılı bir ortamda geçerdi. Arada Sıhhiye meydanındaki “Kamil Usta” isimli mütevazı lokantaya gider beraberce bir şeyler yerdik. Bu sevgi, bu muhabbet 4 yıllık okul hayatından sonra da 40 yıl boyunca devam etti.

Meslektaşım olan ve bizden bir sınıf geride olan şu andaki eşimle tanışıp flört etmeye başladığımızda da bana “Evlenirseniz nikâh şahidiniz ben olacağım.” demişti ve oldu da. 1979 yılındaki nikâh törenimizde yanımızdaydı. Diğer nikâh şahidimiz “Devrim Tarihi” dersi hocamız ve aynı zamanda Kültür Bakanlığı Müsteşarı olan merhum Prof. Dr. Şerafettin Turan’dı. Hocamla mezuniyet sonrasında da hep iyi ve güzel geçindik. Sanki bir aile büyüğümüz gibiydi. Sıkıldığı zaman ya beni ya da eşimi arar görüşmek isterdi. Evimize gelir misafirimiz olurdu. Kızım Aslı’nın Berin teyzesiydi. Milli Kütüphanede görev yaptığım 1990-2014 yılları arasında benim en büyük destekçimdi.

* Milli Kütüphane Eski Başkanı, Kültür ve Turizm Bakanlığı Müşaviri. E-posta: ta.focus@gmail.com
Former Chair of National Library, Counsellor of Ministry of Culture and Tourism, Turkey

Mesleki anlamda her konuyu danıştırdım. Bütün organizasyonlar ve etkinliklerde aktif olarak yer alırdı. Onun hayata pozitif bakması bizlere güç verirdi. Sık sık toplantılara davetlere gezilere birlikte katılırdık. Son yıllarda katıldığı toplantılarda hep ayakta konuşurdu. Bizler “Hocam oturarak konuş yorulursun.” dediğimizde, kızar “Oturarak konferans vermek ayıp.” derdi.

Yine son yıllarında DTCF’nin kuruluş yıl dönümü için yapılan bir toplantıda tam 1 saat 15 dakika ayakta konuşmuştu. Büyük alkış almıştı. Yaptığı her konuşma söylediği her söz muhteşemdi. İleri yaşına rağmen akıl sağlığı pırıl pırıldı. Hemen hemen her konuda fikir beyan ederdi.

Vefat etmeden bir iki yıl önce Hocama huzurevinde kalması konusunda çok ısrarcı oldum. Önceleri istemedi ama evi kitap doluydu, aynı apartmanda başka bir daire kiraladı ancak o daire de bir müddet sonra kitapla doldu. Ev işi yapmakta zorlanır olmuştu. İsrarlarımız neticesinde huzurevi fikrine sıcak bakmaya başlamıştı ama “Tek kişilik oda isterim başkasıyla kalamam.” sözleri üzerine, üç arkadaş bu huzur evi işini ciddiye aldık ve çözmek için uğraş verdik. Uğraşlarımız sonunda Cevizlidere Caddesi’ndeki Emekli Sandığı Huzurevini ayarlayıp Hocamızı oraya yerleştirdik. Huzurevinde yaşadığı zaman zarfında birçok meslektaşımın Hocamızı ziyaret ettiğini biliyorum. Tabii bu ziyaretlerden son derece memnun olurdu.

Hatta ziyaretine gittiğimiz bir gün “Yapay zekâ üzerine çalışıyorum, en kısa zamanda bu konuda bir konferans vereceğim” demişti. Bizler konuşmasını her daim zevkle dinler bir şeyler kapmaya çalışırdık. Zaman zaman kendisini de alıp bir toplantıya bir lokale ya da yakın mesafedeki bir piknik yerine giderdik. Beraber yemek yer sohbet ederdik. Her sohbetinin sonunda bizler de yeni şeyler öğrenirdik. Her yemekte ya da gittiğimiz yerde yediklerimizin parasını vermek için büyük bir mücadele verirdi. İşte böyle yıllarca sevdiğimiz saydığımız Hocamızın bir sabah vefat haberini veren telefon bizleri büyük bir üzüntüye boğmuştu. Huzurevinde velisi ve bir rahatsızlığı durumunda haber verilecek kişi olarak; beni ve Nurhayat arkadaşımızı yazdırmıştı. Yetkililerin telefonundan sonra sabah saat 9’da hemen huzurevine koştum. Önce DTCF Bilgi ve Belge Yönetimi Bölümündeki çok sevdiği öğrencisi, oğlum dediği değerli hocamız Prof. Dr. Sacit Arslantekin’e haber verdim. Birlikte yapılması gereken resmi işlemleri hallettik.

DTCF girişindeki cenaze töreninde; öğrencilerinin, öğretmen arkadaşlarının ve yakınlarının güzel sözleriyle kendisini Ankara Karşıyaka’daki ebedi istirahatgahına defnettik. Mekânı cennet olsun. Sevgili Hocamın bizdeki daha doğrusu tüm öğrencilerindeki emeği çok büyüktür. Bu meslek, Berin Hocasını asla unutmayacaktır. Hocamızla ilgi bir anı sayısı çıkaran *Türk Kütüphaneciliği* dergimizin editörlerine ve Türk Kütüphaneciler Derneğine teşekkür ederim.